

Искрици

Божии

5

Сбрани

от

Искра Христова

Искрици Божии – 5
Българска, първо издание

© Автор – *Искра Христова*

© Корица – *Искра Христова*

e-mail: rastih@abv.bg

blog: Поетично слово Искра Христова

Издателство **График**
ISBN 978-954-8760-49-2

В
калейдоскопа
на
ЖИВОТА

Красота

*/Провокирано от Кристалната река
в Колумбия/*

Цялата Земя – изрисувана.
Свята красота нас вълнуваща.
 Вечната Любов – всеизбликваща.
 Светлината в цвят – вред поникваща.
Вредом – чудеса, неочаквани –
мият в нас сълзи неизплакани.
 Езера, реки – длани ведростни.
 В планини, поля – дивни щедрости.
Утрин-благодат – в зов откликнала.
Чистата Любов – в песен литнала.
 И възражда се, всепроникваща,
 древната следа, в нас избликваща.
Далнини в душа, с цвят изпъстрени –
от Творец велик – дар за всички ни.
 Сред хармония с детска девственост
 грее синева – миг-божественост.
Красота навред – приказка, мечта –
галеца, добра – зов от вечността.
 И целта и □ □ е- тихичко, без глас –
 да събуди с лик красотата в нас,
сътворен лъх да отвори в миг
на сърцата ни тайните врати,
 да ни поведе в светли далнини,
 да ни свърже пак със душите ни.

В калейдоскопа на света

Във калейдоскопа на света
се оформят образи различни –
греят в нови форми красота,
но едни са
 частите първични.

И картината се сменя в миг –
старото изчезва,
 пее новост.
Вплитат се във необятен лик,
местейки се, тухлички основни.

Ако само в късче ти се взреш,
цялото
 не можеш да обхванеш.
И от формата му често в стрес,
там защо го има,
 как да схванеш?

Щом в детайли впримчиш мисълта,
смисълът се губи.
 Не съзираш
образа велик на цялостта
и умът
 живота не разбира.

Хармония нетленна

На чудеса ухае в утринта
светът
 в избликващата необятност
на светлината,
 смиваща нощта
и възцаряваща
 извечна святост.

Хармония нетленна
 вред звучи,
събужда всяка клетка, всеки атом.
И пият зажаднелите души
Божественост,
 летят в светлинно злато.

Земята с песен литва към Възбог.
И ние – с нея –
 в танца всеобхватен –
пречистени
 с вълшебства от любов,
се носим
 към сияйност необятна.

В утрини вълшебни

Пеят в утрини вълшебни
светли ангелски крила.
Бликват извори целебни
в изранената душа.

Рой лъчи поникват с радост
из възчерната земя.
Засиява тя.

И в младост
се облича на часа.

И засища ме нектара,
в цветове-вълшебства скрит.
Чудна приказка пра-стара
шепне ми ветрец честит.

Бликващи извечни тайни
в мен събуждат
същността.

И разтварям се в безкрая,
в този
вечен миг “сега”.

Гдето душата се рее

Птичите песни рисуват в сърцето със обич
волни картини,

извайват пътека със зов.

С тях се понасям щастлива над земни тревоги
и ме загръща душата

с небесна любов.

Пролетно-изгревни песни разсънват земята.

Будят и в мен

неродени до днес светове.

С радост политам в безкрая с певците крилати
към неизбродни,

незрими с очи брегове.

Само душата се рее там –

тя ме повежда

и сътворява –

за мен –

необятност-мечта.

Новородена за златни простори,

проглеждам

и ме изпълват

хармония и красота.

Утринно преобразяване

Във утрото,
събуждащо света,
разтваря се сърцето ми
в омайност.

Целебна, възродена красота
лекува старите душевни рани.

С лъчи стопява древни страхове –
че формите пред зора грейват ясни –
тъй мирни образи
зора плете
и видно е –
страхът е бил напразно.

В нас пътят бликва
в багри и лъчи,
невидими сред мрака, в древност вплетен.
Животът
се възправя многолик,
разцъфва,
като пролетна градина свети.

През мен прелитат гълъбни крила
и сънни необятности
проглеждат.
Сияе в утрото на радостта
светът,
окъпан в изгревна надежда.

На разсъмване

Обичам сутрин,
на разсъмване
из улички със тихи, сънни къщи,
закътани под изгревно небе,
да пия с радост
красота насъщна.

Там дворчета –
градинки кичести –
покоя щедър с багрите преплели –
като че със слова магически
в миг-вечност
някак времето са спрели.

Сърцето се разтваря в този мир,
разцъфват росни чудеса
в потайност,
побрала светове –
надлъж и шир.
Едно със всички чувствам се,
безкрайност.

Под свод, от птичи песни сътворен,
сред цветовете, лъчи и аромати,
като с вълшебство древно,
ден след ден,
сияеща,
възражда се душата.

Окото Божие

Пролетна утрин.

Светът още спи.

Слънцето бавно разцъфва в небето.

С мир се изпълвам.

Вълшебство звучи.

Сбирам посоките шест във сърцето.

Свивам ги в точка.

Тя става око –

топло и ласкаво –

като надежда.

И през очите наоколо то

целия ден в мен със обич се вглежда.

Като звезда във всеки блести

Бог-всеприсъстващ;

току през очите

мигом надзърта и с чудни лъчи,

като във приказка,

свързва душите.

Виждам го вредом –

във всички край мен –

че любовта е безкрай неизброден.

С радост изпълва се земният ден.

Целият мой свят

е в Храма Господен.

Като в приказка

Една светкавица
отприщи небесата.
Безкраят слезе и изми света.
Поля с любов
на чудесата семената –
като във древна приказка добра.

Светкавицата
в нас събуди
светлината.
Окъпани със живата вода,
раззелениха се градините в сърцата.
И възроди се цялата земя.

Като слънца

Слънцето

е точка във Всемира,
а сиянието-благодат
надалеч от него се простира
и живот дарява
в този свят.

Всички

точки сме сред необятност.
Който разгори искра □ □ в гърдта,
ще засвети – слънчице сияйно –
във хармония
със Вечността.

Ако всички пламъчета грейнат
във душите ни –

като слънца –
ще запее цялата Вселена
в изгревна,
вълшебна светлина

Улови този миг,
изживей го сега –
утре вече ще бъде тъй късно!
Други ветри ще са, ще е друг и света.
Този миг
няма как да възкръсне.

Щом пристъпваш във пътя-живот
с будност ти,
ще ти свети звезда пътеводна.
И дори във света,
вредом вдигащ стени,
независим ще бъдеш,
свободен.

Звезди различни

Тъй лесно е,
падайки,
да изгориш в миг,
изчезвайки нейде в пръстга.
Нагоре, обаче, е трудно –
незрими
препятствия дебнат в тъма.

Планински пътеки
текат от Небето,
върха ти посочват скали...
Но няма стълбище нататък,
където
ти смигат сестрици-звезди.

В миг чудото става.
Но пътят до него
е дълъг.

И няма компас.
Във стръмност, край пропасти, в лют студ и жега
ни води любов, скрита в нас.

Вървейки нагоре,
в потта се пречистваш;
изпълва те светъл безкрай.
Вълшебства откриваш във всичко.
Политаш –
сияйна душица-звезда.

Копнееща звезда

Звезда е човекът,
излята в калъпа
на тленното тяло от плът.
В простори незрими
душата се къпе,
но тук я възжета държат.

Светлик,
окован в тази тромава форма,
жадува да литне в безкрай.
Но стягат крилете му земните норми.
И само насън
вижда рай.

Копнее звездата,
стреми се нагоре,
дордето в съдбовния миг
олекне снагата,
побрала простора
и литне сияйният лик.

Свободна,
тогава се носи на воля
в любов необятна лети.
Със радост възпява
извечната пролет,
в хармония свята звучи.

Вълшебството на храната

Няма как да мислим с теб еднакво,
при така различната храна –
плодовете живи греят в необятност,
а месото властно тегли към пръстта.

Зреят в сладост слънчица безбройни
сред изпълнени с живот листа.
С пулс всемирен в ритъм, в сънища спокойни
ни даряват мир, простори, красота.

А кебапчета не растнат нийде.
Те са мъртви – сбрали болка, смърт.
В същността им няма живост, само гние
и посява болести във жива плът.

Затова с желаня различни
през света със тебе днес вървим:
Плодовете с радост слънцето привличат;
страсти животински мършата таи.

Във храната скрито е вълшебство –
тя във нас пътеката твори,
омагьосва ни със свои тайни средства.
Хапката избрали, в пътя й вървим.

Храни различни

Поезията –
 за душата –
е поднебесен хляб насъщен.
В света различна е храната –
коя кому е неприсъща...

Към земно ядене ни води
гладът
 и с него ни обвързва.
Така душата –
 в миг съдбовен –
копнежът
 с поетичност свързва.

В жадуващи той ни превръща,
във търсеци ни претворява.
И дирим
 Любовта насъщна,
в която чудеса узряват.

А музика,
 в слова излята,
душа засища с плод небесен,
дарява сила на крилата.
Тъй, възродена,
 литва с песен.

Душа-вълшебница

Тя беше вълшебница –
мъничка, странна.
В света появи се незнайно отгде.
И птичките – с весели песни
“осанна”
посрещнаха нейното
детско лице.

Човешкият свят
я посрещна настръхнал –
различна от него, опасна бе тя.
И в рамките свои реши да я пъкне –
със средствата земни –
друг вид и □ □ скова.

И сви се, помръкна в сърце светлинката;
вълшебството, грейнало в нея, замря;
замлъкна, отчаяна, тъжна душата;
във формата груба съвсем заляня.

Светът триумфално засвири с фанфари
победен марш –
гордо, без капчица жал –
бе впримчил вълшебството в нормите стари,
крилатата песен
в шаблон оковал.

Но тихо, без глас същността ѝ крилата
в неволя укрепваше.

И полетя.

Че няма окови

за слънцето златно,
блестящо във волната вечна душа.

Лети днес –

за пример –

разпалва мечтите –

показва на всички,

че са светлина –

да никнат вълшебства,

в сърца тръпни скрити,

да грейнат на воля

душите-слънца.

Под маските

Светът ни опакова и надписва,
лепи ни етикети и реди
по рафтове, витрини –
тъй орисва
пътека всекиму за бъдни дни.

“Счетоводител” пише,
а в сърцето
танцува музика из вечността.
“Отрепка” – отбелязано;
зад него
поезия оплаква зла съдба...

Та затова не бива днес да съдим
за другите по етикета им.
Под външността,
очакващ друга бъдност,
стаен е
истинският лик, незрим.

Ала светът нехае за душите –
глуми се с тях, свой пъзел си реди.
А същността,
зад маските му скрита,
с надежда чака –
да се изяви.

Да съм си аз

Каза ми ти
 да мирясам най-после.
Да не дружа с ветровете?
Да не събуждам тревиците росни?
И да не пее сърцето?

Да не се рея в мечтани простори?
Пред телевизора в къщи
с тез,
 от екрана му,
 да си говоря;
бавно
 в тях
 да се превръщам?

Да не летя, да не бъда различна,
чувства-калъп да обличам,
мисли-вълшебници да не привличам,
някак...
 на теб да приличам...

Ала съм аз.
 И така се харесвам –
да съм крилата с мечтите,
ветри-приятели дните да сресват,
да ме приспиват звездите...

Израстване

Нямам нужда вече от човешко одобрение –
то за мен изгуби своето значение.

Днес оставям да се леят волно златните води,
бликащи в душата ми – целебни и добри.

Ако някой пожелае да отпие хлад от тях,
е добре дошъл – ще смие земен прах и страх.

Да я споделя със други, жива радост е за мен.
Но желание щом храня, то ме грабва в плен.

Жаден пътник не доведат ли съдбовни ветрове,
с радост изворът бълбука в моето сърце.

Дар е от небето, светли необятности побрал.
Ненаситно пия от вълшебната вода.

В нея, в думи въплътена, блика святата любов.
Тя пречиства всичко в мене с вечен благослов.

А душата, в нишка златна, живата вода преде.
Пея и благодаря със грейнало сърце.

С ЛЮБОВ

за

Любовта

Дарове мамини

Преди сватбата мама ми даде съвети –
част от своята мъдрост
с любов ми дари –
за щастлив живот, светъл, във пътя съвместен –
дар прекрасен,
по-ценен от злато дори.

И съвет първи беше:
“Каквото да става,
не заспивайте скарани.
В бъдния ден
днешна болка, горчилка да не преминава.
Изяснете, простете –
с любов, от сърце.”

След това във живота научих и друго –
всеки миг да изчиствам
от страх и от гняв,
радостта си да храним със обич, задружно,
да е ведро сърцето, в светлик да вървя.

Колко пъти в житейската трудна пътека
ми помагаха нейните мъдри слова!
Мамин скъп дар безценен в живота ми свети.
С благодарност
прекланям пред нея глава.

В Любовта безгранична

В Любовта безгранична пристъпваш едва,
със очакване земно –

нозете ти боси
да попаднат в жарава,
тъй както в света,
сред безбройни раняващи късове остри.

А посреща те ласкава, топла вода.

Във покоя и светъл

навлизаш омаян.

И отпускат се морни снага и душа,

доверчиво оставяш се

в кротките длани.

Тъй жадуваш

безкрай да е тоз миг щастлив,
вечно в тази Любов-красота да живееш!

Осъзнаваш,

че само там истински жив

си в света.

Със копнеж нов

се сливаш със нея.

Съдбовни промени

Тази година, виж, всичко се случва така,
скоростно някак си, като във кадър забързан;
чудни и странни промени настъпват в света –
сякаш животът по нов начин песните свързва.

С рано избликнал цъфтеж ни дари пролетта.
Някак за кратко премина, пробяга и ето
летни цветя греят вече в градини, поля...
Завръз закичи – по чудо – невръстни дръвчета.

Необичаен е уж тъй познатия свят.
Ранно узряване, после презряване бързо.
Дивни промени наоколо сякаш валят.
И удивена, в ума си събития свързвам.

Със изобилие, в радост празнува навред,
пътя си славен нагоре поела Земята.
Гали я с плам обновеното щедро небе
и я закичва с вълшебството на чудесата.

Та осени ме прозрение сред тишина –
същото слънце

и нас тъй обилно полива.

Вред нацъфтяват градини в човешки сърца,
зрят безчет плодове във душите незрими.

Смели процеси забързана песен редят.
Трябва в хармония с тях да летим в танц съдбовен.
Свята Любов в тази люлка-мечта-земен кът,
с плам ни отглежда, за зрялост подготвя ни с обич.

Нови времена

Знам, че напоследък ти не ме разбиташ –
светове различни ни изпълват.
Просто времената са такива –
нещо ново днес
навред покълва.

Аз самата даже не разбирам всичко.
Някак тъй,
по усет,
път намирам.

Любовта
е нишката едничка,
водеща ме със вълшебна лира.

Няма норми стари, правила известни,
всичко ново е и непознато.
Доверявам се
на зов из песни,
бликащи
в безкрая на душата.

Творецо велик!

По стълба златна слизаш пак при мене,
Творецо всевелик,
единствен във Всемира.
Даряваш ми слова със слънчеви премени,
в които свята благодат извира.

Ръка съм аз,
която ги записва,
уста съм,
през която блика песента ти.
Щастлива с ролята, с която ме ориса,
отварям път
за думите крилати.

Творецо,
Муза някога наречен,
душата ми що храниш в своите палати,
с любов вървя към твоята обител вечна
и пеейки,
безкрай благодаря ти.

Към същността

Из необятност

светлина извира,

полива във света ни красотата.

В сърцето ми

безкраят се побира,

в мен сливат се небето и земята.

И любовта избликва от душата

към всички –

по заслуги не подбира –

окъпва с живата вода сърцата –

че всички ний чеда сме

на Всемира.

Днес зная –

всеки светлина е вечна,

дори тъй често друго да изглежда.

Към същността поели в път далечен,

вървим в следа

от изгревна надежда.

Легенда

Древна легенда довя бриз вечерен:
“Пламък посял е Учител велик –
пламък-любов от сърцето си щедро –
с обич в сърцето на свой ученик.

Пламъкът раснал и той го раздавал
на ветрове, на цветя, дървеса.
Птички, животни със радост дарявал.
А той не свършвал, все тъй си пламтял.

С него прегърнал земята, водите,
слънце, луната, звездите безброй,
руди, кристали – и явни, и скрити...
Но неуморно разраствал се той.

Хората с този любов-пламък милвал...”
И мен дари със искрица в гърдта.
Ден след ден расне там пламъче живо,
пее с копнеж, озарява света.

Всички край мен гали с радост и нежност
и към звездите простира лъчи.
С обич дарява пространства безбрежни...
Търси другар, бликащ в твоите очи.

Човешкото сърце

Сърцето на човека – свят прекрасен –
на състояния две е подвластно:

Изпълнено с любов, с копнеж да пее
или да е замлъкнало – без нея.

Докато пее, е неуязвимо –
живее в други светове, незрими.

И удари светът да му нанася,
с Любов-защита леко ги понася.

Бедите, всички, от ума започват –
за злото той е благодатна почва:

Съмненията песента пресекват,
сърце отвеждат в свят на мисли-сенки.

Любов-защитница далеч остава;
на сили зли то лесна жертва става.

Объркано, пристъпва по жавара;
вампири-чувства там го изтезават.

Прехвърлят си го ловко – като топка –
от страх към гняв, от радост-фалш към клопка.

Не знае вече истината где е –
кой му помага, кой ще се присмее...

Едничка Любовта тук, на Земята,
да го избави може – с песен свята.

Но как да се реши да и □ □ отвори?–
не я познава вече то отколе...

А земна обич е като монета –
страни две има – горестна и светла.

Спасението – в Любовта велика,
що сред сърцето в таен извор блика.

Откриеш ли го, в светлината свята
щастлив ще крачиш вредом, в красотата.

И въпреки света със тъмнината,
сърцето ще се рее в небесата.

Ти ме превеждаш през несгоди и беди,
край клопки,
 що светът за мен подготвя.
Разбулваш тайни
 в скрити в мен следи,
крепиш ме
 към спасителната котва.

Спокойна съм, знам –
 никога не съм сама –
ти винаги си с мене,
 вредом грееш.
Аз от сърце, с любов,
 благодаря
за грижите ти.
 И вървя със тебе.

Посланици на Любовта

Над съннения свят изпращам
в душата грейнала мечта.
На изгревни лъчи под плаща
пониква
златна красота.

Изпращам песента сияйна,
дарена ми
от небеса,
стаила вечната безкрайност
във шепа трепетни слова.

Зоват душите ни крилати,
напомнят:
Всички във света
поели сме си роля свята:
Посланици
на Любовта.

Из
тайнствената
Вечност

В името на Христа

Името сияйно на Христа! –
тайнствена обител, непристъпна
за нелюбеци безкрай сърца,
но отворена за детски стъпки.

В името потайно на Христа! –
уча се във него да пристъпвам.
Няма ключ вълшебната врата –
пред любов и милост се отдръпва.

Тя е скрита в златна красота
сред сърцето във незнайна древност.
Тъй различно от познатото в света,
всичко е омайно, съвършено!

Там хармонията с благостта
всекиму даряват дреха златна.
Вредом вечно блика светлина,
мир цари сред ведра необятност.

Всичко ни е опростено там.
Върнем ли се в святата обител –
тайнственото име на Христа –
с обич сме пречистени, измити.

И ухае чудно любовта
на вълшебства, никнещи в душата.
С трепет Вечност-Майчица-Баща,
там да пуснем котва,

ни очаква.

Вечният миг “сега”

Този вечен миг “сега”
изтъкан е от моменти –
образът на цялостта
във единност свята свети.

В него – вплетена по ред,
цялата “преди-пътека”,
с ручейчетата отвред,
вливащи се многолетно.

Грее в неговия лик
пъстрата “пътека-после”,
озарява свят велик –
всетворение, цял Космос...

Този вечен миг “сега”
грее в мен, във теб, във всички.
Той едно е с Вечността,
от Всецялото частица.

Ако с радост, в пълнота,
истински го изживеем,
ще се слеем с Вечността
и ще бъдем част от нея.

Океане-светлина!

Как жадувам аз до тебе да достигна,
Океане-Светлина благословена!

И да се разтворя –

без да трепна, без да мигна –
във безкрая ласкав –

необятна и блажена.

Тъй реката се стреми към океана,
не обратното.

Ала от опит знаем,
че за да го стори,

трябвало по-рано
в планината да се изкачи

по път потаен.

Тъй и аз ще трябва първо

в тишината

по пътеки тайни

да вървя нагоре.

И съзряла на лика ти красотата,
да се спусна устремно

към светлите простори.

Как ще тичам през глава

и ще се смея! –

сякаш триста ручей пенливи там бърборят,

по скалите ще пробягам без умора
и ще скачам водопадно

в главоломен порив.

Стигна ли те, Океане всесияен –
стихнала, смирена –

с тебе ще се слея...

Ала трябва днес пътеката незначайна
да извайвам –

все нагоре –

докато успея.

Защо се тревожим за бъдния ден?

Невежи сме.

Сивата облачна мрежа
не може да вкопчи, знам, слънцето в плен,
макар че тъй често така ни изглежда.

И нужно е само

със чиста любов
във светлия път да вървим без умора,
спокойни да следваме тихия зов
на Дух-всетворящ –
Светлина благотворна.

Вред вечната песен Всемирна звучи
и ние сме ноти

в симфония дивна.
Щом сме във хармония, в святи лъчи,
в нас пътят ще свети
в безкрайност красива.

Еднаквост в различията

Воюваме от древността за вярата си свята.
А тя оказва се една – различни са словата.

Мойсей-Муса, Исус-Иса и Бог-Аллах – в това е
различието между нас – във думите нетрайни.

Екмек е хляб, а су-вода... Твърдиш: “Аллах един е!”
Аз знам – навред един е Бог. Аллах-Бог е единствен.

Че същността е все една –Творецът свят, нетленен.
С различни земни имена го славим – той приема.

Но Името му нито аз, ни ти сега го знаем –
във него тайна светлина – със сила, се спотайва.

А някога, сред красота във святата обител,
джанлар-души във рай-ценнет, творили си мечтите.

С Мойсей-Муса, Исус-Иса в хармонията жива
със Бог-Аллах, във вечността, щастливи те се сливат.

Ала пленени са сега: словата са окови,
дуалността им е затвор, враждата е отрова.

Щом станем всички пак деца и думите забравим,
отново с пеещи сърца Твореца общ ще славим.

Как ще обикнем любовта и истината свята,
с Мойсей-Муса, Исус-Иса и Бог-Аллах в душата!

Защото всички сме едно – единна вечна същност –
безкрайна жива светлина – вълшебна, всемогъща.

Отделни сме единствено в света на умовете.
Душите ни – във общността – в единство свято светят.

Различията между нас, като света ни тленни,
в словата са и в прочита на думите свещени.

Дори един и същи текст приемаме различно
и всеки днес си го чете, според нагласи лични.

Че всичко там е дълбина – кой гдето може, плува.
А смисълът – във същността – на плитко не битува.

Воюваме от древността за вярата си чиста.
Кога ли ще прозрем, кога, че всичко е в единство?

Тя, истината е една – в душите ни е жива –
днес води ни, през свят-тъма, към бъднини щастливи.

Във рай-ценнет – сговорни пак – да идем възжелани –
с Мойсей-Муса, Исус-Иса и Библия-Корана.

Там Бог-Аллах – Едничкият – из светли щедри длани,
със святия си хляб-екмек, джанлар-души ще храни.

Едно с вечността

Нозете ми пристъпват по пръстга,
но аз не съм едно ни със праха,
по тях полепнал, нито със света.

Не съм едно със бледата следа,
останала след стъпките, в тъма,
ни с пътя земен, пъплещ в самота.

От висинето бликнах в този свят
из извора вълшебен, вечен, свят
и съм едно със порива крилат.

Едно съм с Вечността, що ме роди
и ме изпрати – в земните бразди –
да сея с обич думите-лъчи.

Да никнат в жадни за светлик души,
с надежда всяка да се утеши,
с любов към дом небесен да лети.

Прегръдката на посоките

Четири посоки кръст разпъват.

Но прегърнати
с небесната и земната, сияят, в точка слети.

От любовта –

като в сърце –

обгърнати,

събират с трепет на безкрая бреговете.

И точката,

побрала всеобхватността на цялото,
свободна е да бъде там,

където си поиска.

Време-пространството безбрежно и □ □ е залата,
в която тя танцува в светла детска ризка.

Прозряла тайната на истината свята,

зная днес:

Събирайки във себе си шестте посоки златни,
ще се превърна –

със вълшебство в любещо сърце –
във точка,

скътала безкрая необятен.

Молитвата ми

Молитвата ми
 все по-дълга става—
расте си и не мисли да се спира —
като че извор
 сила ѝ дарява —
и все по-надалеч се разпростира.

Тя е омайно свързване,
 велико —
душата се потапя
 в обич чиста,
където светлина отвед избликва;
като лозница в пролет се разлиства.

Молитвата —
 прегръдка със душата,
със същността ми —
 неизбродни друми,
потапяне блажено в тишината,
сред пламък свят,
 в хармонията лумнал.

Като че ли стреми се към безкрая.
Едва ли Бог ме мисли за безумна.
(За хорско мнение съвсем нехая.)
Молитвата ми —
 без едничка дума.

Към последната точка

Колкото повече песни
душата изпява,
толкова по-мълчалив
се стаява умът ми,
като че повече няма какво да добави –
в ефирността и □ □ забравя за мислите плътни.

Колкото повече думи
редят се във песни,
толкова по-тихо,
с времето,
става във мене.
Никнат в покоя небесен безброй неизвестни
пориви, трепети,
в древност в душата стаени.

Някога, зная, ще стигна
последната точка
и ще се свия във нея –
без слово едничко.
Прохода там щом открия,
отвъд ще прескоча
и ще съм всичките думи –
в единство със всичко.

С безброй имена

Ти, Вечност,
приемаш безброй псевдоними,
с които те кичим в невежество днес,
че тайна е
святото истинско име –
малцина го знаят –
едно са със теб.

За нас си Вечерница ярка,
упътваш
душите, залутани в земния мрак.
Зорница си ясна –
предвестница скъпа
на утрин жадувана, радостен знак.

Ти знаеш къде е храната,
що чака
души гладни –
да ги засити завчас –
насочваш ги с обич и със светлината
ги водиш –
извечен, надежден компас.

Ти извора знаеш къде е и срещаш
жадуващи с него –
съдбите редиш.
Превеждаш ни с хлад през пустини горещи,
оазиси в пътя ни земен садиш.

Детенце невръстно съм;
и доверчиво
подавам ръка –
да ме водиш в света.
Изричам безброй имена –
в земна дивост –
или – в съкровено единство –
мълча.

За ограниченията

Никак не обичам аз ограничения.
Но, оказва се, в житейската игра
има много важно изключение –
знание безценно е в света.

Не в слова научих важното значение,
а от опит знам със сигурност това:
Най-голямото ограничение
дава ни велика свобода.

Щом притиска ме отвред животът разнолик
и нанася удари към мен без жал,
да не се гневя, без болка и без вик
да отстъпя кротко – в любовта.

И смирила егото, жадуващо реванш,
тъй, смалена в жива точка-светлинка,
в миг-съдба за оцеляване нов шанс
получавам там, сред красота.

Че отвъд ме чака Вечният Безкрай-Любов
и за мен изгражда крепостна стена.
Дава ми със своя благослов
неограничена свобода.

Мигът на мълчанието

Познаваш ли мълчанието тежко,
когато страдат ангели –

за теб?

Понесли бремето на твои грешки,
пак с вяра и любов обгръщат те.

Притихва твоят свят-безкрай – със ужас –
в очакване

какво ще сътвориш.

Крепят лавината на мрака дружно
и молят се с копнеж –

да издържиш.

Че често ти, след грешка, правиш втора...

А до нозете ти е пропастта...

Раздвижиш ли и бремето отгоре,
светът ти ще потъне в тъмнина...

В очакване

стаили са се всички –

ковеш не само своята съдба.

Усещаш, че дели те дъх едничък
от сгромолясване –

за вечността.

И молят се за теб безброй, смълчани,
но нямат право и на жест един,
че изборът е твой.

А мисъл само
съдбата на света ти ще реши.

Като че се възраждаш и проглеждаш,
тъй благодарен
на Духа велик,
на поста бил във този миг безбрежен,
превел те
във спокойните води!

И осъзнаваш
своя пост съдбовен,
и отговорностите си в света,
как свързани сме –
всичките едно сме,
зависими един от друг – съдба.

В живота си –
макар и да не знаем
кой миг съдбовен е –
път-свят творим.

Та затова,
каквото и да правим,
добре е
в Светлината да вървим.

Дори да сме слепочи малки още
и да не виждаме къде е тя,
в сърцата,
даже в пълен мрак, среднощен,
сияе и ни води
Любовта.

Покълваща Вечност

Покълваща в света ни Вечност
вред буди всички
с тих, нечуван глас.
Уж мислим си, че е далече,
а, всъщност, тя разлиства се
във нас.

Дори не осъзнаваме как никне
и пътя си проправя и расте.
Но ни изпълва
с непознати мисли
и своите
вълшебни плодове.

Безбрежна Вечност
от съня ни буди,
с любов ни шепне,
сее светлина,
разбулва истини, заблуди...
И неусетно води
към Дома.

Нов избор

Твърдиш,
че много съм се променила –
шума избягвам, търся тишина.
И казваш –
станала съм мълчалива,
асоциална и затворена...

Аз, всъщност,
вътрешно живея, скрита -
говоря със звездите, с плод в клонак,
летя с крилете,
ветрове в мен впитат
вълшебства от далечни времена.

С рояк човешки що да си говоря?
За земните проблеми, за студа?...
Защо за злото покрай нас да спорим?
Напразни приказки и суета...

Във всеки дом духът на злото влиза
през телевизор, радио... –
навред;
в рекламния порой умът прогизва... –
опасности,
макар добри наглед.

Ти казваш –
научаваш где що става.
Ала това в теб радостта краде.

В дома ти чужди хора все се карат,
скандали сеят

в твоя ум и ден.

Избирам

в светлината да живея
и в моя свят да блика красота,
та затова

с цветята нежни пея
и разговарям с кротката луна.

Изслушвам

птичките и бриз сред клони,
тревите и дъгата след дъжда –
нашепват те всемирните закони,
разказват за неznайни чудеса.

А с хора като мен

говоря с радост.

Дори приятно е

да помълчим –

че думите излишни са,

когато

без слово се разбираме, с очи.

Заслушвам се

в гласа на тишината,
втъкан във вечността от светлина.

И научавам всичко за земята,
със Любовта

пътувам вред в света.

Анти-“зъб за зъб”

Кръвта със кръв не се измива,
ни болката –

със болка нова,
макар и чужда –

тя не спира
страданието, що те трови.

Омразата не се изчиства
с омраза от сърце насрещно –
така тя само се разплисква,
множи се –

води в път погрешен.

Известно е –

с вода се мие.

А чувствата се чистят само
с любов-вълшебница незрима –
тя смива бремето голямо.

Любов –

пречистваща, незрма –
е живата вода в света ни.

Тя болката ни трансформира
в разбиране,

лекува рани.

Но тъй е трудно да обикнеш
тоз,

който удар ти нанася!

И затова аз изхитрих се –
подходих с изгревна нагласа.

Обикнах този,
който блика
във всички.

Само него гледам.
Разглеждам го във многоликост,
във всяка форма, що приема.

Така задачата ми става
по-лесна –
всекиго разглеждам
като особена проява
на Всеобхватната Безбрежност.

И тъй като не съм безгрешна,
на другите сега прощавам;
измивам болки –
стари, днешни –
с любов към Същността сияйна.

Така пречиствам си душата,
света си вътрешен, безкраен
и пътя си –
към Светлината,
която,
всъщност,
Вечността е.

Медузата и ние

/Turritopsis nutricula/

Казват –

има днес във океана
някаква медуза тъй могъща –
колкото да ни изглежда странно –
тя процес-стареене
обръща.

Казват –

с лекота тя се завръща
към първична форма
и обратно –
и безсмъртна се оказва, всъщност,
тъй като го прави многократно.

Свързана със цялото,

със всичко,
във първичност светла си живее.
В океан от вечност безгранична
плува –
неделима част от нея.

Знае таз медуза,

че го *може*
и го прави,
без да се съмнява.

Ако ние
спрем да се тревожим,
също, мисля, можем да се справим.

Важно е
съ-знание *такова*
да узрее в нас –
че *също можем*
да събудим в себе си обнова –
и със волята да го приложим.

Щом медузата
това го прави,
в нас
какво ли скътано било е?
Осъ-*знаем* ли, по-лесно става.
Непознати
имаме заложби.

Мисля,
щом човек се осъ-*знае*
като неразделна част
от всичко
и живее във
любов безкрайна,
върща се
в хармония първична.

Като в сън

Като във сън сред този свят
навлизаме във миг един.
И той реален е за нас –
пътека на душите ни.

А после будим се –
в друг свят,
във друг живот –
с тук несравним.
Тълкуваме си там съня,
оценки правим, изводи.

Животи-сънища безчет
сме извървели до сега.
Не помним в този другите –
особеност на мисълта.

И само при началото,
във будност,
знаем всичките –
картината във цялостност
единствено там вижда се.

История забравена
живее свой живот във нас.
В кошмари или в любовта
обжажда се в съдбовен час.

Истини и заблуди

Входът в този свят
е изход от Безкрая.
В изкушение тук влезли,
станали сме тленни.
Как, обаче, да излезем,
днес не знаем.
И стоим си –
всеки в тялото си – пленник.

Тъй въртим се тук от смърт към мъртвост земна,
мислейки си примитивно,
че така живеем.
Буренясала е в нас пътека древна.
А душата чака, отмалява, крее...

Мислим –
хълмите закриват ни безкрая.
Ала, всъщност,
в тъмна пещера сега живеем.
Изходът от нея
свети в кът потаен,
но съвсем не знаем даже той къде е.

Хълмите са само малка част от мрака,
който в нас самите
като в своя дом се шири.

А отвъд

душата тъй отдавна чака –
да излезем във светлика на Всемира.

Как да видим ясната зора, що грее,
като сме се сврели

тъй дълбоко в пещерата,
сред заблуди, със които днес живеем?
Хълмите? –

Рисунки само по стената...

Причудливи форми

мракът в нас придава
на околността и

сетивата заблуждава.

Тъй потънали отдавна във забрава,
истината где е,

нямаме представа.

Само вътрешен светлик

би ни избавил.

Жива мъничка искрица

свети във душата.

И поеме ли я някой –

с вяра, здраво,

ще го изведе

с любов от пещерата.

Вкаменена приказност

Във скъпоценните камъни дивни
духове волни

затворени са.

Формата твърда

и днес в плен държи ги,

ала е жива във тях

същността.

Волно летели

в простори ефирни.

Но бил запален света им щастлив –
огънят на суета,

в гордост дива

сладката жива вода

изгорил.

В камък превърнати, с форми различни
те се оказали в миг, за беда.

И според качества свои първични,
образи разни днес имат в света.

Те ни вълнуват,

защото напомнят

за светове, що забравили сме –

гдето летели сме дружно, на воля –

духове святи

в безбрежно небе.

И красотата им
в нас буди образ –
багри танцуващи, полет щастлив...
Храни копнежа по приказност волна,
върща ни в свят,
който наш бил преди.

Помнят,
че носим във себе си чудо;
знаят,
че можем да освободим
целия свят с обич.
И се вълнуват,
щом ги погледнем –
надежда трепти.

Сладката жива вода
Любовта е –
тя е надеждата днес за света.
Има във всяко сърце
извор таен,
но е скован наред волна игра.

Каменни духове светли копнеят
и призовават ни –
да ги спасим.
Чудото древно и днес
в нас живее –
тайната пазят човешки души.

В многогласието на Всемира

Аз съм песен, избликнала тук на разсъмване
из най-святото гърло –
на Вечност безбрежна.

С необятна любов в миг
копнежът разцъфнал е
и със радост е влял в мене своята надежда.

Но понякога мисля –
фалшиво звучене съм.

В миг се сещам –
обиждам певица извечен.

Дисонансът, знам,
идва в света от еченето
на страничните шумове – близки, далечни...

Те обсаждат душата и... няма хармония.

Побеждават се със
диамантена воля.

Щом живеем в първичната, своя мелодия,
се издигаме волно над тях –
като в полет.

Всички песни сме,
носим се сред необятности

Многогласие вечно звучи във простора.

Щом с безкрайната цялост
в съзвучие свято сме,
ще заемем в миг своето място във хора.

А

Учителят

рече

За да прозреш

Когато нещо не разбираш,
не го отхвърляй ей така –
то може би с безкрай пулсира
и друг път води към целта...

Не се опитвай със ума си
да зърнеш смисъла дълбок.
Сърцето отвори – то търси
по свои начини, с любов.

Защо душата е щастлива;
защо полита с нежността;
стремеж и болка – древност жива –
не може да прозре ума.

А тайните в копнеж са скрити,
в сърцата чакат, в тишина.
Сред святата Любов-обител
разкриваш вечност-красота.

Прозрял картината, притихваш
от изненада, възхитен.
И истини-цветя поникват
в сърце-градина ден след ден.

Съвет

За другите не казвай:

“В мрак живеят
и не познават свят Дух-светлина.”

Самият укор

тъмнина в теб сее,
дори да те облива изгрев млад.

Не гледай другите

какво не правят,
а във сърцето си

с любов се взри
и в светлината му живеи, в безкрая,
смирено

свойта работа върши.

Тогава пламъкът ще засияе

във теб

и ще изпълни твоя свят.

Тъй светлина

за другите ще станеш –
ще виждат пътя, в ясност ще вървят.

До “без тях”

Думите във този свят са важни –
водят ни

насам или натам:
в разбирателство
или в омрази,
в щастие с любов
или в кавга.

Те задача имат си нелека –
да ни отведат –
ту с гръм, ту с такт –
в точката от земната пътека,
гдето се разбираме
без тях.

Всемирна математика

*”Едно плюс едно е равно на едно,
защото две означава разлъка”*

Джеляледдин Руми

Едно плюс едно е едно – единение:
Крило със крило сътворяват летенето;
а мъж и жена – общност – ново творение;
възвърнат човека към Бог, е спасение.

Със качество ново, при всяко събиране,
израства в света нещо ново, вълнуващо,
че всяко събиране, всъщност, е сливане.
От вяра с любов никне чудо нечувано.

Продукт плюс продукт – получава се ястие.
Две клетки се срещат – за ново създание.
От радост към радост – нестихващо щастие.
Събрани прозрения – ново съзнание.

Сърце до сърце – в резултат – съпричастие.
А пламък до пламък е огън разгарящ се.
Човек със човек – в обща цел – съучастие.
Любов в две души е взаимност, разтваряне.

А “две” е различни посоки, разделяне –
и стават едно тук, едно там – самотности;
изчезва единно сърдечно споделяне;
делба до делба води, раждат се трудности...

От Бог отделени, живеем в съмнения;
самотни тук страдаме,
виждайки двойственост.
С любов щом постигнем свето единение,
ще бъдем едно
със Великата Цялостност.

Огледало-компас

Често току се гневим,
съдим безспир, без дори да усетим –
всичко набързо делим –
лошо, добро – все лепим етикети.

Ала каквото е в нас,
само това вред съзират очите –
свят-огледало-компас
води към кътчета вътрешни, скрити.

Щом зърнем зло във света,
трябва във себе си да го изчистим.
Грейне ли в нас красота,
вредом я виждат очите ни бистри.

Ако във всеки човек
само Божественост търсим със радост,
значи светлик-Бог расте
в нашия вътрешен свят-необятност.

За минута

Посред делника нервен за мъничко спри
и света загърби за минута.
Погледни към небето, сърце изпълни
със хармония, в птичи зов чуता.

Не, не се тревожи – забрави го това –
и за болките – явни и скрити.
Усети въздух свеж как изпълва гърдта,
как във теб се събуждат мечтите.

Полети, полети във простора с копнеж
и дърво прегърни в миг вълшебен,
преживей свят-безкрай в своя устрем-летеж
и съзри радостта в нещо дребно.

Погали със любов цъфнал клон, скътал плод –
ти самият погален ще бъдеш.
Изпълни си душата докрай с небосвод,
докосни необятност отвъдна.

После пак, окрилен, завърни се в света.
Ще го видиш с очи по-различни.
И денят ти ще бъде белязан с печат
на вълшебства, за миг преоткрити.

Спасителят

Евреите месията очаквали,
според пророчества от древността.
Христос дошъл.

Не го приели, казали –
ще чакат истинския. Чакат и сега.

За истината техните представи
разминали се с действителността.
Те копчили се в' вярата си здраво
и избор свой направили така.

Отдавна сме в очакване –
да дойде пак –
и някакви представи си градим.
А Бог какво решил е,
как да знаем, как?
Със мислите си земни всякога грешим.

Сега е, вярно, всичко тъй различно!
Спасителят-Божествена Любов –
е слязъл и при всеки идва лично –
сърцето призовава с благослов.

Ала готови ли сме
да го срещнем днес?
Спасителят зове ни –
тук, сега.

Как си представяш
Второто пришествие?
Знам, по-различно, никак не съвсем така...

След време литва волна –
над листата,
но само пие цветния нектар вълшебен.
А гризането –
мисъл непозната –
не я вълнува – давност непотребна.

Храната ти –
любов е въплътена –
всемирна светлина
във форма тленна зрее.
Ще имаш дар от цялата вселена,
ако така погледнеш ти на нея.

Земя, вода и светлина се вплели
със птичи песни
и със зов на звездна лира,
сред обич
под небесен свод узрели...
Във хапката ти
е събран Всемирът.

Най-чистата храна –
от небесата –
те чака в царството на светлина извечна –
тя храни и плътта ти,
и душата,
дарява младост, свобода безбрежна.

Дори да мислиш, че е надалече,
пак те обгрижва любовта –
струи в душата –
нетленен, непресъхващ
извор вечен –
първично още в теб си е посята.

Жадува тя –
да я прегърнеш с радост,
със вяра да поемеш към безкрая с нея –
и ще ти подари неземна сладост –
небесна манна
там с вълшебство зрее.

Не е въпрос коя храна сред тленност
е по-добра.
Днес ред е за съдбовен избор –
ще зобаш ли все яденето земно
или ще пиеш
от нетленен извор.

Прошепна

Бог

Небесна песен

Върви в Любовта, даже земен живот да изтича,
дори да не виждат очите, когото обичаш.

Сърце ще те води уверено, даже сред здрача,
дори да е скръбно, ранено и горко да плаче.

Не може да има мрак в пътя на чистата обич –
светлик във сърцето сияе дори в тъмна доба.

Пътеката вита за тебе безкрай ще преброди.
Тръгни със доверие, смело, без страх и тревоги.

Върви в Любовта, даже земен свят смърт да излива.
Каквото да става, помни, тя извечно е жива.

Недей я предава и верен до края бъди й.
Тя лекове знае, самата тя – жива магия.

Щом само тя с трепет света ти душевен изпълни,
ще видиш наяве ти как чудесата покълват.

Върви в Светлина, пий жадуващ от извора вечен.
С Любов сътворен си,

Човеко,

Любов си наречен.

За плодовете

В търсенето си веднъж запитах:

“Що за странност –

чинарът-леVENT,
лик с могъщество в простора вплитащ,
с плодове невзрачни е дарен?

Многобройни са, ала ненужни:
даже птичките не хранят те,
нито за лекарство никак служат...
Само посев е едничка цел.

Толкова енергия напразно!
Като ореха защо не е?
Щеше да е, мисля си, прекрасно,
ако бе с ядливи плодове.”

Бог ми отговори:

“И човекът
в същността могъщ е сътворен.
Ала погледни му плодовете –
дисхармония, забрава, тлен...”

Чинара – по орис брат – прегърнах.

От душа, с все сила,

възжелах
плодове първични да възвърнем
всички заедно –

по Божи знак.

Утринно акордиране

Буди се земният свят,
никне из нощния мрак светлината,
вредом вълшебства блесят
и красота преоткрива душата.

Пият очите нектар –
изгревно слънчице – манна небесна.
Свят и нетленен олтар
сред чудеса грее в утринни песни.

Дивни акорди звучат,
недоловими в потока забързан.
Но в любовта има кът,
где в тишина с нас душата се свързва.

Бог ми шепти: “Забрави
всичко, което светът те научи.
С обич, на чисто тръгни –
новородена, със мене съзвучна.”

Прошепна Бог

В неспирното движение напред,
сред светлина, избликваща отворед,
погали всички с ласкаво лице
и рече Бог:

“Благодаря, че сте!
Любими мои, мой приземен лик,
що със любов безкрайна сътворих!
Нозе сте мои, длани и очи,
и глас, във който моят зов звучи.
Благодаря, че мога и чрез вас
да преживея радост, обич, страст,
милувката на любещи ръце
и трепети в копнеещо сърце...
Дори и за горещите сълзи,
проляти в болки, скърби и беди...
Не ви коря за туй, което сте –
разбирам ви добре – деца в растеж...
Чрез вас тъй много, много преживях!
Различни плодове-съдби събрах.
Раздяла, безнадеждност, самота... –
дори и за това благодаря –
че то пося копнежа към дома,
роди завръщането в любовта.
Така се радвам, че ви сътворих!
Със вас съм винаги. Обичам ви!”

Преливащ от любов, от все сърце,
прошепна Бог:

“Благодаря, че сте!”

Съдържание:

Като извор	3
В калейдоскопа на живота	4
Красота	5
В калейдоскопа на света	6
Хармония нетленна	8
В утрини вълшебни	9
Гдето душата се рее	10
Утринно преобразяване	11
На разсъмване	12
Окото Божие	13
Като в приказка	14
Като слънца	15
Улови мига	16
Звезди различни	18
Копнееща звезда	19
Вълшебството на храната	20
Храни различни	21
Душа-вълшебница	22
Под маските	24
Да съм си аз	25
Израстване	26
С любов за любовта	27
Дарове мамини	28
В Любовта безгранична	29
Съдбовни промени	30
Нови времена	31
Творецо велик!	32
Важното	33

Към същността	34
Легенда	35
Човешкото сърце	36
Навред си ти	38
Посланици на Любовта	40
Из тайнствената вечност	41
В името на Христа	42
Вечният миг “сега”	43
Океане-светлина!	44
Защо ли?	46
Еднаквост в различията	48
Едно с вечността	50
Прегръдката на посоките	51
Молитвата ми	52
Към последната точка	53
С безброй имена	54
За даването	56
За ограниченията	57
Мигът на мълчанието	58
Покълваща Вечност	61
Нов избор	62
Анти-“зъб за зъб”	64
Медузата и ние	66
Като в сън	68
Истини и заблуди	70
Вкаменена приказност	72
В многогласието на Всемира	75
А Учителят рече	76
За да прозреш	77
Съвет	78

До “без тях”	79
Всемирна математика	80
Огледало-компас	82
За минута	83
Спасителят	84
Храната на любовта	86
Прошепна Бог	89
Небесна песен	90
За плодовете	91
Утринно акордиране	92
Прошепна Бог	93

Други книги от същия автор:

- “Искрици Божии”** –
Искра (Божия) Манолова
- “Искрици Божии-2”** –
Искра Христова
- “Омагьосване-ОТмагьосване”** –
Искра Христова
- “Все така върви Бог по земята”** –
Искра Христова
- “Искрици Божии-3”** –
Искра Христова
- “Искрици Божии-4”** –
Искра Христова